Ábrahám Erika

váró

minden férfit, aki szemben ül velem, megkívánok,
elképzelek meztelenül, póló alatt fényes hús,
ing alatt pocak, tényszerűen, karnyújtásnyira,
egyazon rezgésszámon reszkető atomokkal.

tanulhatna az állatoktól, gondoltam egyszer káról,
a hímek mindent megtesznek, hogy ott legyenek,
ahol a feromon forrása van. haszontalan tudás,
hány kilométer távolságból érezhető a nő illata.

várunk, cserélődnek a testek, vacakolunk tízezer
éves jelekkel, felpillant, összerezzen, visszanéz,
az asztalka képzeletbeli demarkációs vonalán túl
tolt tárgy helyzetéből olvasunk ki szándékokat.

meglévő, izmos viszonyokba méltón szentesülni,
később magunk és a soros kötés előtt szégyellve,
bevallatlanul, felnőtt gyerek, ikerbabák, mama,
idegen, meggyőző múltak járnak csomagban.

végződik mindez a szemmel még nem látható romokban,
eső felverte porszemek tűfoltjai gondosan pucolt cipőn,
elpattant szál nadrág szövetben, szájív vonalán túlnőtt szakáll.